

NAVIGĂM PRINTRE AISBERGURI

Aisbergul sau ghețarul plutitor desemnează un bloc de gheață care, din varii motive, cel mai adesea climatice, se desprinde din calotele polare navigând spre zonele mai calde. La 14 aprilie 1912, cel mai performant vapor de croazieră din acea vreme avea să se ciocnească în larg cu un munte de gheață, ducând la o tragedie care a cuprins în media de atunci întreaga planetă.

A fost dramatizată această tragedie în anul 1997 în filmul lui James Cameron, de fapt o adaptare fictivă a scufundării pachebotului RMS Titanic, având cap de afiș pe Leonardo Di Caprio și Kate Winslet, cu încasări directe și colaterale de peste două miliarde de dolari.

De regulă, politicul și economicul unei țări navighează pe o mare (în sens metaforic) europeană ori mondială bordată cu nenumărate obstacole; dar conducătorii lor, cărmacii, dacă sunt și responsabili, încearcă să direcționeze nava națiunii astfel încât coliziunile să fie cât mai mici, în consecință „stricăciunile” să fie cât mai reduse, iar încărcătura prețioasă (populația acelei țări) să aibă cât mai puțin de suferit, eventual chiar să prospere. În decursul ultimilor șaptezeci de ani, conducătorii țării noastre, pe lângă o politică internă draconic restrictivă generată de apartenența la Blocul Comunist, nu acceptau derapaje. Cele din urmă, sub ordinul dat de Moscova, erau tratate cu brutalitate (Ungaria 1956, Cehoslovacia 1968). Pe plan extern au existat o serie de inițiative benefice României, mai ales în domeniul imaginii. În prezent, care conducător mondial ar putea aplană/ negocia un conflict (acum de neimaginat) între fosta URSS și RP Chineză? A reușit acest lucru „Împușcatul”!

Prin sistemul de învățământ de atunci au fost „crescuți” în țara noastră mii de studenți din Africa, Asia, Orientul Mijlociu etc astfel că, în prezent, pe ici, pe colo, sunt în funcții cheie ale statelor respective vorbitori și de română, cu inerentele nostalgiei din perioada lor de tinerețe. Din tot acest istoric, în mod direct, țara noastră (nu și unii dintre vremelnicii noștri exponenți politici) nu a câștigat mai nimic. Ba dimpotrivă, studiind lacunele masive ale legislației noastre postdecembriste, unii dintre ei au folosit cunoștințele lor spre a distruge o bună parte din edificiul economic moștenit de cei care au preluat puterea după 1990.

Decadele istorice postdecembriste au fost marcate pentru început de resurse moștenite cu valori incalculabile și pe măsura epuizării lor, acum acționându-se doar prin biruri. Iar pe mai departe orice formațiune politică ce va veni la putere va constata că visteria este goală, că promisiunile electorale trebuie să fie acoperite cu fapte, iar acestea din urmă cu resurse financiare.

Pentru că, în prezent, au fost cheltuite uriașe fonduri în principal din împrumuturi, sunt aruncate pe piața așteptărilor alte ținte; bunăoară modificarea legilor justiției, a unui buget anemic spre viitor, a unei legislații a muncii care să pună într-un fel de antagonism binomul salariați/ patroni și, ca o bomboană pe colivă, așa, ca de nicăieri, mutarea sediului Ambasadei României la Ierusalim, prin

mimetism al aceleiași atitudini a celui mai puternic om de pe planetă, Donald Trump. Cred că decidenții politici actuali nu au vizionat filmul Titanic, iar dacă da, atunci ar trebui izolați într-o sală de proiecție și să li se ruleze această producție timp de una-două luni încontinuu. Pentru moment am crezut că este o toană a celui încolțit de dosare penale, dar nu; Ministerul de Externe a aderat imediat la această idee, spre instantaneea furie a palestinienilor. Că SUA își poate permite acest gest, au și un uriaș suport material, politic etc, dar nouă, care ne târâm undeva pe la coada inițiativelor mondiale, asta trebuie să ne dea de gândit. În Corul Mondial de putere, deocamdată, nicio țară nu și-a enunțat această adeziune, ba dimpotrivă. Și atunci pe ai noștri vremelnici conducători ce i-a apucat? Pentru această hotărâre au consultat Parlamentul, Președinția, eventual vreun referendum? Nu, așa din senin, au aruncat-o precum o piatră într-un lac spre a face valuri concentrice, eventual în viitor niște înțelepți să încerce a recupera piatra... dar efectele se vor fi produs între timp. Bine că între timp Președintele nostru a restabilit necesarul echilibru, anunțând că acea inițiativă este o himeră.

Că vrem sau nu, omenirea își îndreaptă privirea spre cea de-a doua putere mondială și într-un viitor foarte scurt prima, adică China. Chiar dacă de prin structurile sale administrative unii încearcă să „ciugulească” ceva milioane de dolari, „partidul” îi pune la punct, trăgându-le în piața publică un glonț în cap; poate că și la noi ar fi de gândit acest gest, „scuturând” astfel societatea românească de miile de căpușari. Și, de ce nu, am putea avea șosele, spitale, cămine pentru vârstnici și multe altele, fără șpăgarele pentru partid a nenumăratelor „studii de fezabilitate”.

Ca țară europeană nu putem pune în practică un asemenea mod de a elimina „putregaiurile” șpăgare, dar trăgând asupra lor cu un pistol de jucărie din care să mustească o vopsea ce nu poate fi ștersă câteva luni, da! Dar cu privirea trează spre viitor, anul 2018 este cel al Câinelui care urcă muntele, în zodiacul chinezesc. Câinele, prin conduita sa, nu se poate înțelege cu toată lumea. Am în curte doi „paznici” proveniți din aceeași mamă, „copiii mei păroși”, care nu seamănă unul cu altul, Bruno și Zar. Primul, blând, deosebit de puternic, are marele atu că deține o forță uriașă, la masa lui de peste 60 de kg, iar al doilea, ultraagresiv, mai mic de statură și care el domină de fapt curtea. De ce am făcut această caracterizare canină? Ei, prin temperamentul lor diferit, îmi asigură liniștea gospodăriei. De ce la nivel național nu am putea avea un asemenea model? Pentru că domină în continuare, după aproape treizeci de ani, stafia comunistă, preluată iar acum predată către noua generație de politicieni.

După dictonul comunist a lui Lenin, de prin anii '20, acum ce ar fi de făcut? Atunci, pentru mujici, au găsit lozinca spre a-i îndoctrina pentru zeci de ani (chiar până în prezent), dar acum, pentru noi, care ar fi steagul tricolor conducător?

Da! Unul din vectorii recoagălării naționale ar putea fi Centenarul Marii Uniri; ciuntit însă de slaba

subvenționare pentru acest uriaș eveniment.

Ar mai fi înlăturarea grabnică a celor care îngenunchează țara pentru propriile lor interese meschine.

Și ar mai fi ceva, conducătorii noștri vremelnici să lase minciuna de-o parte și să ne arate în ce stare (era să zic hazna) suntem în prezent și să previzioneze țintele reale pentru viitori zece, douăzeci de ani. Că eu, personal, am așteptat din anii '90 o instantanee prosperitate și constat după aproape treizeci de ani, când mă gândesc să trec în lumea de dincolo, că toate așteptările cu care am fost înflăcărat, ieșind la Revoluție, s-au dovedit deșarte.

Îi văd pe conducătorii postdecembriști cum își arogă merite cuplate la felurite fațete ale democrației. Întrebarea retorică nu poate scăpa nici măcar unui neavizat. De ce ați distrus? A venit vreun aisberg peste noi? Ați avut la dispoziție o întregă țară, un întreg popor (sau aproape) a considerat că îl veți duce pe noi culmi de progres și civilizație. Și unde am ajuns? Demolări, distrugeri, închideri de mine, acapararea bogățiilor țării de către străini, coborârea la „beciul domnesc” a capitaliștilor autohtoni și, încet, încet, distrugerea ființei noastre naționale.

Imaginile terifiante după scufundarea Titanicului nu au cum să nu aibă o similitudine cu vremurile pe care le trăim. Semenii noștri se agață de o speranță, de ceva ce le-ar putea asigura supraviețuirea. Unii, da, mai și trăiesc deocamdată (dacă legile viitoare nu îi vor strivi și pe ei), alții sucombă, cerșesc, zac prin azile ori pe paturi de spitale, ori devin homleși, nedându-și seama că într-o amărâtă de casă, o mamă încălzindu-și „căminul”, peste câteva ore copiii ei vor fi făcuți scrum. Da, este o ciudată ecuație a democrației, clamată peste tot, veche de pe timpul lui David Ricardo ori Adam Smith, acum total desuetă, folosită doar propagandistic.

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”

Independența prin cultură

Noi, românii, am avut capodopera noastră, a lui Liviu Ciulei (pe care l-am cunoscut la propriu), care neîndoios ar fi câștigat un Oscar cu „Valurile Dunării” (1960). Ca să nu mai amintesc „Pădurea Spânzuraților”, „Dimitrie Cantemir”, „Facerea lumii”, „Dragostea începe vineri”, „Mastodontul”, „Muschetarul Român”, „Falansterul”, „Alarmă în munți” etc.

În acea perioadă complicată, navigam, la propriu, printre aisbergurile doctrinei bolșevice, acum oare ce ne împiedică să ne conducem nava istoriei noastre pe căi pașnice, că deocamdată nu suntem în stare de război, poate un fel de răzbel intern.

Să înceteze această confruntare, până nu ne va lovi aisbergul!

Care aisberg, domnule?

Îmi vine în minte acum filozoful român Teodor Diamant (1810-1841), ca fiind un reprezentant al Socialismului utopic, înființând la Scăeni un falanster.

Ca viziuni ale lui, a preconizat lichidarea analfabetismului, a superstițiilor, dezrobirii țiganilor și instruirea copiilor în sfera muncii productive.

Și asta când, cu aproape o sută optzeci de ani în urmă.

Măi, neamule, acum în care stare de agregare ne aflăm? Oare față de alte perioade istorice, evident ale noastre, am evoluat sau nu? Iar dacă nu, de ce?

Un întâimergător al Domnului, un preot cuprins de un har rar întâlnit în arealul românesc, părintele Neagoe, îmi arăta ce dorește să facă în anul Centenarului Marii Uniri. Nu această lucrare o voi dezvolta deocamdată, ci faptul că strada din apropierea ctitoriei viitorului edificiu poartă numele Colonelului Ștefan Stoika, străbunicul meu patern, în antiteză cu demolatorii bisericii „Sfânta Treime” din Urziceni, ctitorită de acesta cu peste o sută cincizeci de ani în urmă. Acolo, la Urziceni, Ștefan Stoika a donat zeci de hectare de teren pentru urbea ce avea să se dezvolte; autoritățile locale în cârdășie cu unii vremelnici ierarhi au hotărât să demoleze acea ctitorie, să arunce artefactele existente, ori să le adăpostească aiurea, fără a ține seama că mai sunt și urmași care eventual ar trebui întrebați. Aici nu aisbergul ne lovește, ci prostia și cupiditatea.

Banul, tată, banul și să lăsăm istoria, că nu avem nevoie de ea; noi trăim acum și trebuie să ne umplem burdihanele, eventual sub liturghii sforăitoare.

Cât despre aisberg, spre final, bine i-ar șade un banc la modă acum.

Într-un avion de pasageri, zburau pentru prima dată împreună un pilot evreu și copilul, chinez.

După o bucată de timp în care nu și-au spus nimic, evreul rupe tăcerea:

- Să știi că eu nu vă agreez pe voi, chinezii!
- De ce? îl întreabă surprins chinezul.
- Pentru că i-ați atacat pe americani la Pearl Harbor!
- Nu noi am fost, ăia au fost japonezii!
- Chinezi, japonezi, vietnamezi, pentru mine sunteți toți o apă și-un pământ!

Chinezul înghite în sec dar nu spune nimic. După o nouă perioadă de tăcere, chinezul spune:

- Și eu nutresc același sentiment față de voi, evreii!
- De ce? întreabă jignit evreul.
- Pentru că din cauza voastră s-a scufundat Titanicul!
- Ce prostii vorbești, Titanicul s-a scufundat pentru că s-a ciocnit de un iceberg!
- Iceberg, Goldberg, Spielberg, pentru mine tot una-i.

Acest banc se potrivește perfect la redundanța noastră societate, când unicul țel este de a arunca felurite vini pe cârca altuia, iar prosperitatea promisă în campaniile electorale să mai aștepte. Că de! I-am păcălit pe alegători, ne-au ales, noi ne vedem de treburile noastre iar ei - chiar dacă ies în stradă - să-și vadă de ale lor și să ne lase pe noi în pace.

Altă întrebare!

FLORIAN LAURENȚIU STOIKA

0%

User Rating: Be the first one !